

INDIANKLUBBEN i SVERIGE
c/o Bertil Thörn
Bendzgatan 25
SE-256 57 Ramlösa
Sweden

hemsida: www.indianklubben.org
kontakt : info@indianklubben.org
Plusgiro: 32 57 43 - 3
tel : +46 42 29 13 61
mob. : +46 70 532 96 89

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE Indianklubbsnoteringar 20, 2014

ansvarig utgivare: Bertil Thörn
utgivningsdatum: 2014-08-29

Ni som får det här informationsutskicket via E-post får det för att ni är medlemmar i INDIANKLUBBEN, eller att ni vid något tillfälle på annat sätt har visat intresse för Nordamerikas indianers kultur eller historia.
Om ni inte längre vill ha dessa utskick meddela mig då det via ett mail eller enkelt postkort, brev eller per telefon

FORTFARANDE SOMMAR

Ja, med viss tvekan. Halv storm nu i flera veckor, men vi har i alla fall klarat oss undan de riktigt stora regnmängderna, som andra tyvärr har drabbats av. Men så småningom ska det väl komma en indiansommar, annars är det ju bortkastade pengar att vara med i Indianklubben.

Det där med svampar... I början av sommaren, när det bara var kallt och grått och trist, då sades det att det nog inte skulle bli något bra svampår i år. Och i affärerna fick man hålla till godo med torra, förkrumpa kantareller från Estland och Lettland för hundratals kronor kilot. Men så kom värmen och med ens steg förväntningarna. Det skulle faktiskt ändå bli ett bra svampår... till och med riktigt bra, sades det! Och värmen bara värmdde och värmdde. Vi pustade och spanade efter något skuggande och skyddande litet

moln. Om än så litet. Men inget sådant syntes till och vattenspridarna gick varma i trädgårdarna och grannarna - som satsat på egen pool - pustade ut och tänkte, äntligen får vi användning för baljan. Men svamparna lyste med sin frånvaro. Nu var det för torrt! Och så nu, när den där egentliga svampentusiasmen egentligen redan har börjat lägga sig, då kommer vattnet från ovan och allt börjar växa igen. Så också svamparna. Men nu är det inte så skojigt längre. Nu är det så där som att man inte ens gitter ge sig ut och leta. Nu räcker det med att förvånas över alla konstiga saker som dyker upp på stubbar och gamla nedfallna trädgrenar i parkerna. Och det finns till synes ingen hejd hur många konstiga svampar det finns. Men en som ser ut som ett stekt ägg har jag faktiskt aldrig sett förut. Är det någon som har en aning om vad den här kan ha för namn?

För övrigt så har den vita kantlobelian i rabatten överraskat med att börja blomma igen så fort regnet kom. Allt vattenledningsvatten jag offrade på den var alltså bortkastat. Då hände ingenting. Nu är den hur fin som helst igen och på nytt doftar det honung kring altanen. Till och med de vilda blåklockorna, som vid något obemärkt tillfälle smet in i trädgården och rotade sig, har börjat blomma om igen! Det har jag aldrig varit med om förr... Kan man skylla det också på den

där klimatförändringen som alla är så rädda för kanske? Det är klart att det låter skrämmande, när man förutspår att isen i Arktisk ska smälta och att havsnivån då ska höjas med sex meter. Så jag undrade om vännerna på Råå skulle satsa på båt och förbereda sig för att flytta upp på övervåningen. Men det verkade inte som att de var så oroad. Kanske hade de också läst att isen i Antarktis nu hade vuxit till i rekordfart och att det aldrig har varit så mycket is där som nu. Vi får väl se om några hundratusen år hur det har gått. Om vi är med då... vill säga!

Men så läste jag i blaskan i dag, att all den där överskottsvärmen, som alla pratar om att vi nu med vårt bilkörande lär ha dragit på oss, den tycks faktiskt försvinna ner i havets djup!!! Alltså är det inget konstigt med vårt väder... Vad är det för experter vi har? Är det bara för att de är så sugna på att få sitt namn i tidningarna, eller varför håller de på att skrämma upp oss, som de gör?

INDIANKLUBBSTRÄFF I KARLSTAD LÖRDAG 4 OKTOBER

När ni nu läser det här så ska ni förhoppningsvis redan ha fått den slutgiltiga inbjudan till att komma till Karlstad och vara med på Indianklubbens medlemsmöte på Svenska Migrationscentret lördagen den 4 oktober. Då det är ett samarbete med Migrationscentret kommer det att kosta en mindre inträdesavgift för samtliga (30:-). Men Indianklubben tar i vanlig ordning inte ut någon avgift för att såväl klubbens medlemmar som eventuellt andra intresserade ska få vara med om en heldag med föredrag och bildvisningar kring ett tema som vi valt att kalla "**Indianen i ord och bild**". Eftersom idén till att förlägga höstens medlemsmöte till just Karlstad och Migrationscentret var att Claes-Håkan Jacobsons fotoutställning om indianerna på Rosebudreservatet just då visas där, så tänkte vi att även resten av dagens program skulle anspela på indianer i bildform på ett eller annat vis. Vi kommer alltså att få lyssna till föredrag om den välkände fotografen, folklivsforskaren och skribenten Edward Sheriff Curtis och hans livsverk. Vi kommer att belysa indianernas egen bildkonst i form av Winter Counts och Ledger Art. Kanske också något om

Pictographs och Petroglyphs. Sedan ska vi ge en liten inblick i den fantastiska bildskatt som finns i form av skickligt utförda målningar i olika konstmedia av mer eller mindre kända konstnärer. Och om vi sedan hinner, ska vi också titta lite på indianskt konsthantverk. Det kommer alltså att bli en heldag fylld med bildintryck mera än av talade ljudintryck. Eventuellt kan det tänkas att också Claes-Håkan Jacobson kan komma till mötet och då ska vi naturligtvis låta honom vara den som presenterar själva fotoutställningen för oss och eventuellt försöka göra plats för honom även i föredragsprogrammet. Men det här är inte bestämt ännu.

Vi ska alltså vara i Svenska Migrationcentrets lokaler (Residenstorget 1) och vi kommer att även bjuda in Centrets egen publik till det här evenemanget. Vi hoppas naturligtvis på en god uppslutning från såväl våra egna medlemmar som från andra intresserade, som därmed kan upptäcka det här fascinerande ämnet och kanske i en framtid även bli medlemmar i vår organisation. Vi har redan innan den formella inbjudan gick ut fått intresseanmälningar från totalt 15 egna medlemmar och vi hoppas naturligtvis på att ännu flera nu kommer att ansluta, när vi för en gångs skull har lyckats förlägga ett medlemsmöte till en plats i Mellansverige, inte alltför långt från centrala orter som Stockholm, Oslo och Göteborg. Eller för den delen Dalarna, övriga Värmland, Västergötland, Östergötland, Södermanland eller Uppland. Om vi nu lyckades samla trettioåret till vårt förra medlemsmöte, i Ystad - det där som ligger nästan halvvägs till Afrika - borde väl det här resultera i publikrekord! Så titta nu i era almanackor och se till att helgen 4-5 oktober blir bokad! Vi som planerar att sova över i "den soliga staden" tänker nämligen avsluta lördagen med en härlig middag tillsammans på något mysigt ställe i staden. Ni är alla välkomna att vara med och förlänga en förhoppningsvis spännande och givande dag. Vi har ju sååå.. mycket att prata om... det vet ni ju... De som sedan har tid att stanna kvar även en stund på söndagsförmiddagen har möjlighet att få komma med till vår medlem Michael Lorentzen, som bor i Karlstad, och få beskåda hans samling av målningar och bronser av kända konstnärer som Howard Terpning och Judd Hartman.

FORTSÄTTNING MED E-BÖCKER

Jag fick ingen respons på idéerna om en fortsatt satsning på E-böcker på hemsidan enligt de två förslag som jag informerade om i det förra utskicket. Det var alltså dels Ingvar Bergmans förslag att vi själva skulle skapa en Årsbok och lägga upp den som en E-bok. Och dels Lars-Erik Janssons tanke att vi skulle kunna utverka ansvariga bokförlags tillåtelse att låta oss använda artikelmaterialen från de gamla Årsböckerna och ge ut dem i en eller annan kombination som E-böcker, eller bara som separata kapitel på hemsidan eller i vår medlemstidning. Jag förväntade mig faktiskt att ni skulle ha synpunkter och tips om de här möjligheterna och att ni samtidigt talar om att ni gärna skulle vilja hjälpa till. Så låt mig höra!

Ni kommer att få se i vårt höstnummer av medlemstidningen, att jag också har hittat ytterligare ett ställe att hämta gammalt material ifrån, som vi kan fortsätta att använda oss av. Det fanns nämligen på 1960-talet en grupp Westernintresserade, med göteborgaren Gösta Gillberg i spetsen, som gjorde lite samma sak som det vi nu håller på med. Man gav nämligen ut en svensk version av den i USA välkända Westerners Brand Book. En tidning med blandat Western-stoff skrivet av medlemmarna själva. Det här gjordes nu alltså i Sverige, på svenska, antingen med egenproducerade artiklar, eller i form av översättningar av amerikanskt material. Det var en verksamhet som lyckades överleva under några år och jag har alla mina exemplar av tidskriften kvar, sedan jag kommit med som medlem efter ett tips från "Uncas". (Kanske var det någon mera av er som var medlem?) Upphovsmännen till det här är i många fall redan borta och jag tror inte att vi råkar illa ut om vi helt enkelt återutger intressanta artiklar ur dessa tidningar. En första sådan kommer ni alltså att se i vårt höstnummer. Det är en artikel om indianska medicinmän skriven av Erik "Uncas" Englund. Till något senare nummer kommer vi så att ha en lång artikel om Tecumseh, skriven av Viktor Hagberg. Och där finns mera att hämta, även om merparten i dessa utgåvor mest handlar om revolvermän och allsköns banditrelaterad Västernhistoria, som ju var Gillbergs, Lexbergs och de andra stora pojknarnas främsta intresse.

Så till dilemmat med valet att läsa E-texter på skärm eller skriva ut på papper och läsa. En aspekt som talar emot varianten att skriva ut allt är att det går åt så mycket bläck eller pulver. Vill ni därför att vi sparar på trycksvärtan genom att slopa alla bilder och i stället bara har text?

MAIL FRÅN CAROL

Jag brukar, som ni vet, få små trevliga mail från Carol Bailey, uppe i Rosebuddalen i Montana, med jämna mellanrum. Ibland låter hon mig få höra om små lustigheter från förr i tiden. Det här mailet tycker jag är ett sådant som flera gärna kan få läsa. Så här skriver hon:

When our two oldest kids were around the age of 9 or 10 their Uncle Leo decided they should go on a pack trip to the Big Horn mountains. ... Mom didn't like riding horses or heights so chose to stay home with the younger kids while Dad and the two older ones went to the mountains.

Uncle Leo said all they needed was the very basic stuffthey'd hunt for most of their food...I think they had some potatoes and canned bacon.

The food supplies they packed in were on one horse. For some reason Leo thought that a horse that is too goofy to ride might make a good pack horse..ha.

This one had a "come apart" in the mountains...ended upside down with the saddle horn stuck in his abdomen.. This was the horse carrying all the supplies. Someone had to take him back down the mountain to the vet.. Uncle Leo's hired man was elected.

He left with the pack horse and Uncle Leo, Jack, our kids and a couple of kids belonging to Leo's boss at the time, continued on their trip up the mountain.... ..minus most of the supplies.

After a couple of days everyone was getting pretty hungry.. John remembers slicing potatoes and the canned bacon to make potato soup. The altitude was so high that it took forever for the water to boil.. One day Leo said " It's time to find food. Everyone scatter and see what you can bring back"... They were hungry and in less than one day they brought in one deer, seven fool hens, and 22 trout. Of course, this was not legal at all. It probably was not hunting season and our outfit was from out of state.....but when you rode with Leo that was a minor thing.

At that altitude the trout were very small except for their heads!! . Everyone was so hungry that they really gorged on the fresh meat. Unfortunately they all forgot that you can't eat deer meat that fresh without consequences... Everyone was very sick for a day or two..

One day a thunderstorm moved in after they were camped for the night.. The lightning was fierce, as only mountain lightning can be. There were actually "balls of fire " that rolled down the mountain side. past the tents..

John and Jean remember much of this time vividly as a huge adventure.

The tent the kids stayed in had a big patch on it. Leo had bought it at a sale. He said the people who owned it before had a bear rip the tent open and killed one of the occupants. This may or may not have been true, one never knew with Leo but it gave the kids a few sleepless nights I'm sure.

Det var så det var under den senare delen av pionjärtiden i Vilda Västern. Något som vi inte precis är vana vid i vår "civiliserade" värld. Mina egna erfarenheter av liknande saker begränsar sig till den där tiden i min ungdom då jag var ledare inom Friluftsrådet. Som sådan hade jag vid ett tillfälle inbjudits som extra ledare till en skolklass på Folkhögskolan i Gamleby, som skulle till Jämtlandsfjällen på en veckas fjällvandring. Och det var väl bara trevligt. Men det slutade med att jag, förutom min egen packning också fick bära en av tjejernas under större delen av turen! Stackare, vilka skavsår hon hade på hämlarna! Det var väl hur man bör undvika sådana som blev hennes lärdom på den här trippen... Men jag fick i alla fall en kram som tack till slut...

Vi vandrade över Bunnerfjällen och knackade is på vattenhinken på morgnarna. Men så kan det ju vara i fjällen. Värre var det när vi kom ner mot Storulvån och kom in i den lägre björkskogen. Några björnar såg vi visserligen inte, men mygg!!! Mygg stora som B52bombare!!! Och det var inte bara en, inte heller bara två... Nej, det var miljoner! Jag tappade räkningen på dem rätt så fort.

Men det var härliga tider, under alla de där åren, med ungar ute i skog och mark. När man var på läger och alla skulle sova under kanoterna. Hur spännande det var så länge det fortfarande var ljusst och hur den

känslan ändrades för en del när det blev mörkt och några började fråga om de inte fick krypa in i tälten i stället.

Eller som när vi hade träning med våra "Frilufsare" i att välta med kanoter för att sedan ta sig upp igen. Det höll vi på med i en stilla liten sjö strax utanför Gamleby och ungarna skrek och tjoade och tyckte det var toppen att få välta varandras kanoter. Men folk runt om sjön undrade säkert vad vi var för ena dårar och vad vi höll på med. Det ska väl ändå tilläggas... att vi hade alla ungar med oss hem igen... alltid! Och inte var vi så oroliga för att någon björn skulle komma och äta upp oss heller.

Det var också härligt att se hur den där första vattenrädslan snabbt försvann och hur de mest ovana, som i början förskräckt grabbade tag i kanotens reling så fort det vickade till lite, snabbt kom underfund med hur svårt det egentligen är att få en kanot att slå runt. Man upptäckte snart att det faktiskt inte gjorde något om alla plötsligt råkade sätta sig på samma sida, eller om man hängde ut över relingen så att man kunde doppa näsan i vattnet. För man ser ju fiskarna bättre om man doppar ner ansiktet under vattenytan! Forspaddling däremot är ju inget att leka med, så där var vi mindre aktiva och det lilla vi gjorde var betydligt striktare uppstyrt. Och vi lyckades (tack och lov) att undgå haverier. Kan hända att vi inte valde de alltför häftiga forsarna. Det fanns heller inte så mycket av den varan i närheten av våra bygder. Men det behövs inte mycket för att knäcka en kanot om den ställer sig på tvären i en fors. Jag har sett andra göra det... Det finns oerhörda krafter i ett sådant vatten.

På tal om forspaddling. Tycker ni inte att Robert Griffings målning ovan (*Into the unknown*) är häftig. Skulle inte ha något emot att ha den på min vägg. De där Irokeserna, de kunde paddla i forsar de... Trots att de aldrig hade varit med i Frilufsfrämjandet!

HÖSTNUMRET AV MEDLEMSTIDSKRIFTEN

ERIK ENGLUND

Vi lyckades färdigställa höstnumret av vår medlemstidning i god tid och den är nu hos tryckaren. Den kommer alltså att kunna sändas ut under september månad som planerat. Det här numret är lite annorlunda än vad som är brukligt. Det består nämligen av ett större antal kortare artiklar än vanligt. Flera av dem utgör översättningar från amerikanska original. Men så har vi en artikel som sticker ut lite. Det är ett material om indianska medicinmän, som en av de allra tidigaste tillskaparna av Indianklubben har varit upphovsman till. Nämligen vår "altmeister" Erik "Uncas" Englund. En artikel som är en nedteckning av en text i ett ungdomsprogram som sändes i Sveriges Radio, program 1. Vi hoppas ni ska uppskatta det, för vi räknar med att även i fortsättningen kunna återskapa en del av sådant gammalt material.

För övrigt upprepar jag det jag ständigt tjarar om. Vänligen hjälp till med artikelmaterial. Jag behöver alltid nytt material. Och det

blir skojigare om flera olika skribenter delger oss sina tankar och sina kunskaper. Förhoppningsvis får vi då en större bredd på ämnesvalen samtidigt som vi får en mera varierad syn på saker och ting.

SENASTE OM FÖRSÄLJNINGEN AV LAND VID WOUNDED KNEE

Tiden har gått och det har varit väldigt tyst ända sedan hösten 2013 om planerna på att sälja ett par landområden vid Wounded Knee, Syd-Dakota. Sannolikheten för att något sådant skulle hända kan nog,

som vi påpekat tidigare, inte betraktas som särskilt stor. Det senaste var att någon försökte blåsa liv i det uppmärksammade ryktet att filmskådespelaren Johnny Depp skulle ha planer på att köpa. Men jag tror för min del att det här bara är en del i det publicitetsspel som ständigt pågår kring personer av den här typen. En sådan här person (och hans stab för publicitet) gör inte sådana här saker om de inte kan tjäna tiofalt igen. Och vad tusan skulle han tjäna på att köpa ett par landplättar på ett indianreservat? Observera att det är inte själva kullen med massgraven det gäller! Men här är en artikel som förekom i tidningarna tidigt i våras.

IS JOHNNY DEPP SERIOUS ABOUT BUYING WOUNDED KNEE

BY LEVI RICKERT / CURRENTS / 20 FEB 2014

PINE RIDGE INDIAN RESERVATION — A Sioux Falls, South Dakota television station, KSFY News, is reporting Johnny Depp is one more time showing signs he is interested in purchasing Wounded Knee.

“They have not given us a timeline. He is interested in coming to visit the Pine Ridge. He is working through the chairman of the Comanche Nation of Oklahoma to arrange a meeting,” commented Toni Red Cloud, public relations coordinator for the Oglala Sioux Tribe, to the Native News Online on Thursday.

Depp was adopted into the Comanche Nation of Oklahoma two years ago.

Last summer Depp told the Daily Mail Online, a London newspaper, that “he is planning to spend millions of his own money to return land, Wounded Knee, in South Dakota, to their ownership.”

Last summer’s article continued:

“It’s very sacred ground and many atrocities were committed against the Sioux there. And in the 1970s there was a stand-off between the Feds (Federal government) and the people who should own that land. This historical land is so important to the Sioux culture and all I want to do is buy it and give it back. Why doesn’t the government do that?”

Is he really prepared to pay for the land?

‘I am doing my best to make that happen. It’s land they were pushed on to and then they were massacred there. It really saddens me.’

Oglala Sioux President Bryan Brewer told KSFY News:

“Johnny Depp did – it was confirmed he did make that statement. And he’s hoping to even be here this month. He’s serious about it,” said President Brewer.

Given Depp made his comments last summer, one wonders if he is serious about purchasing Wounded Knee.

Chairman Wallace Coffey was not available for comment when contacted by the Native News Online.

NY MÅLNING FRÅN HOWARD TERPNING

The Second Geronimo Campaign

by Howard Terpning™

On September 5, 1886, Brigadier General Nelson A. Miles sent a telegram to his superiors in Washington, D.C. announcing that the 16-month war with Geronimo was finally over. This marked the end of 25-years of intermittent warfare between the Chiricahua Apaches and the United States. Without Apache scouts (which included Western Apaches), chances are the military would not have accomplished this.

Geronimo’s final campaign began on May 17, 1885, with 143 followers, 41 of whom were fighting men. War weary or unhappy with Geronimo, the balance of the tribe, some 385 individuals, had stayed on the reservation. Hoping to put a quick end to the war, many of the remaining Chiricahua men actually enlisted as scouts. They were led by Chatto, a 40-year-old chief. Pursuing Geronimo was a dangerous task he recalled, “I carried a double cartridge belt with 45 to 50 cartridges on each belt. My rifle was loaded and my finger on the trigger following fresh tracks of hostiles, not knowing when a bullet might go through my forehead.”

This Greenwich Workshop MasterWork™ Fine Art Canvas of The Second Geronimo Campaign is a powerful piece of history. Content, scale and collectability combine to make ownership a premium on this Howard Terpning® work of art.

För mera information gå till :

<http://www.greenwichworkshop.com/details/default.asp?p=4135&c=5&a=&t=4&page=1&detailtype=prints>

FORTSATT STRID OM NAMNET "REDSKINS"

Debatten om namnet på fotbollslaget Washington Redskins fortsätter. Ett växande antal tidningar och sportskribenter har slutat använda lagets hela namn med motiveringen att det är nedsättande för landets urbefolkning, indianerna.

Nu senast har Washington Posts ledarredaktion beslutat att undvika ordet "redskin" (rödskin) så långt det är möjligt "tills NFL (National Football League) kommer i takt med den allmänna opinionen och allmän anständighet", säger redaktionen.

Daniel Snyder, som köpte laget 1999, har dock inga planer på att byta namn. Det är en hyllning till landets ursprungsfolk, hälsar han.

NY FILM PÅ HEMSIDAN

Som några av er kanske redan har upptäckt har jag nu (efter nästan två månader med samma) lagt upp en ny liten filmsnutt på startsidan. Innehållet kanske inte är så mycket att orda om, då det huvudsakligen är avsett för att tugga pengar. Men jag tyckte att bildkvaliteten var mycket bra för att vara en Youtube-film. Och dessutom kan det vara kul att se en "riktig" Lakota Grandmother och höra lakotaspråket. Så håll till godo och tack till Lars Grähs som tipsade mig om den här lilla filmsnutten.

MERA GAS FRÅN LARS GRÄHS

Jodå, Peji gasar vidare. Snart trillar han väl under bordet... Den här gången har han hittat en sida med ett antal filmer som handlar om indianernas powwowdanser. Här är hans brev:

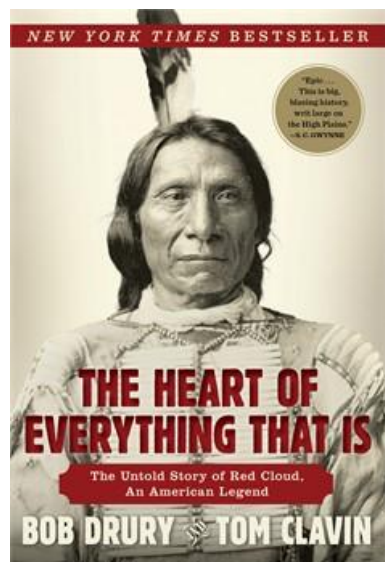
Hej! Jag är i gasen idag igen. Har fått en del dansvideos på Facebook och sökte upp sajten dom kommer ifrån. Där finns en hel del videos med trummande och dansande från olika powwows. Man har här möjlighet att då få se hur dom olika danserna ser ut som t ex jingle, shawl och fancy dance. Här är länken, så kan var och en själv vraka och välja:

<http://tv.powwows.com/>

Allt för nu
Peji

NY BOK OM RED CLOUD UTE

Bokförlaget Simon & Schuster har släppt en ny bok om oglalaledaren Red Cloud för inte så länge sedan.

The Heart of Everything That Is: The Untold Story of Red Cloud, An American Legend;

Av Bob Drury och Tom Clavin

Det här är förlagets egen produktbeskrivning:

An astonishing untold story of the American West

The great Sioux warrior-statesman Red Cloud was the only American Indian in history to defeat the United States Army in a war, forcing the government to sue for peace on his terms. At the peak of Red Cloud's powers the Sioux could claim control of one-fifth of the contiguous United States and the loyalty of thousands of fierce fighters. But the fog of history has left Red Cloud strangely obscured. Now, thanks to the rediscovery of a lost autobiography, and painstaking research by two award-winning authors, the story of our nation's most powerful and successful Indian warrior can finally be told.

Born in 1821 near the Platte River in modern-day Nebraska, Red Cloud lived an epic life of courage, wisdom, and fortitude in the face of a relentless enemy—the soldiers and settlers who represented the “manifest destiny” of an expanding America. He grew up an orphan and had to overcome numerous social

disadvantages to advance in Sioux culture. Red Cloud did that by being the best fighter, strategist, and leader of his fellow warriors. As the white man pushed farther and farther west, they stole the Indians' land, slaughtered the venerated buffalo, and murdered with impunity anyone who resisted their intrusions. The final straw for Red Cloud and his warriors was the U.S. government's frenzied spate of fort building throughout the pristine Powder River Country that abutted the Sioux's sacred Black Hills—Paha Sapa to the Sioux, or "The Heart of Everything That Is."

The result was a gathering of angry tribes under one powerful leader. "The white man lies and steals," Red Cloud told his thousands of braves at council fire. "My lodges were many, now they are few. The white man wants all. They must fight for it." What came to be known as Red Cloud's War (1866–1868) culminated in a massacre of American cavalry troops that presaged the Little Bighorn and served warning to Washington that the Plains Indians would fight, and die, for their land and traditions. But many more American soldiers would die first.

In *The Heart of Everything That Is*, Bob Drury and Tom Clavin, the New York Times bestselling authors of *Halsey's Typhoon* and *The Last Stand of Fox Company*, restore Red Cloud to his rightful place in American history in a sweeping and dramatic narrative based on years of primary research. As they trace the events leading to Red Cloud's War they provide intimate portraits of the many and various men and women whose lives Red Cloud touched—mountain men such as the larger-than-life Jim Bridger; U.S. generals like William Tecumseh Sherman who were charged with annihilating the Sioux; fearless explorers such as the dashing John Bozeman; and the warriors whom Red Cloud groomed, the legendary Crazy Horse in particular. And residing at the heart of the story is Red Cloud, fighting for the very existence of the Indian way of life.

This fiery narrative, fueled by contemporary diaries and journals, newspaper reports, eyewitness accounts, and meticulous firsthand sourcing, is a stirring chronicle of the conflict between an expanding white civilization and the Plains Indians who stood in its way. *The Heart of Everything That Is* not only places the reader at the center of this remarkable epoch, but finally gives Red Cloud the modern-day recognition he deserves.

Ja, tusan vet... Jag har inte läst den, men har en känsla av att det kanske inte är den bok förlaget så gärna vill se få Pulitzerpriset.

Har någon annan sett, eller till och med läst den? I så fall vad är era uppfattningar?

JÖNKÖPINGS BERGUV DÖD

Den berguvsunge som hade valt att slå sig ned i en park i Jönköping och blivit till ett folknöja att vandra ut och beskåda om dagarna, rapporteras nu ha fått ett tragiskt slut. Påkörd och dödad av en bil i går natt inne i sta'n! Vad ska berguvar inne i sta'n å' göra... De har det mycket bättre ute i skogen. Men den här hade väl inte hunnit fatta det ännu. Tragiskt och synd!

**Fortsatt "varma" sommarhälsningar
önskar BERTIL THÖRN**